

XVI. TANULMÁNY

ZÁRÓ GONDOLATOK

AZ IGAZSÁG IRÁNTI KÖTELESSÉGÜNK – ANNAK ÁRA, ÉRTÉKE ÉS HASZNA

Az előbbi fejezetekben láttuk, hogy úgy a természet világossága, mint a kinyilatkoztatásé világosan bizonyítja azt a tényt, hogy egy értelmes, bölcs, mindenható és igazságos Isten mindennek a Teremtője, és hogy Ő mindenkinek legfelsőbb és jogos Ura; hogy minden dolog, élő és élettelen, az Ő irányítása alá van vetve; és hogy a Biblia az Ő jellemének és terveinek kinyilatkoztatása, amennyire jónak látta Ő azokat feltárni az embereknek. Abból megtudhattuk, hogy bár most a rossz uralkodik bizonyos teremtményei között, de csak korlátozott ideig és korlátozott mértékben, és hogy Ő azt egy bölcs céllal engedte meg. Azt is megtudtuk, hogy, habár most sötétség borítja a földet és sűrű homály a népeket, mégis Istennek világossága a megfelelő időben szétoszlat minden sötétséget, és az egész föld betelik az Ő dicsőségével.

Láttuk, hogy az Ő nagy tervének eddigi kivitelezése korszakokat vett igénybe, és a teljesítéséhez még egy korszakot igénybe fog venni. *Láttuk*, hogy a múlt összes, sötét korszaka folyamán, amikor úgy tűnt, hogy Isten majdnem elfelejtette az Ő teremtményeit, az Ő eljövendő megáldásukra alkotott terve csendben, de nagyszerűen haladt a megvalósulás felé, habár mindazon korszakok alatt az Ő tervének titkai bölcsen el voltak rejtve az emberek elől. Azt is láttuk, hogy az a nap, vagy korszak, amely most a világra hajnalodik, a világ

ítéletének, vagy megpróbáltatásának napja lesz, és hogy minden előzetes előkészület azzal a céllal történt, hogy az emberiségnek általában a lehető legkedvezőbb lehetőség adódjon akkora, amikor **egyénenként** az örök élet elnyerésére próba alá kerülnek. A hatezer éves hosszú időszak jelentősen megsokasította az *emberi* fajt, és a gonosz uralma alatti csapásaik és szenvedéseik egy olyan tapasztalathoz juttatták őket, amely nagymértékben előnyükre fog szolgálni, amikor előhozatnak az ítéletre. Habár így az *emberi* fajnak, mint egésznek, megengedettett, hogy hatezer éven át szenvedjenek, mégis egyénileg *életútjukat* megfutották néhány rövid év alatt.

Láttuk, hogy míg az *emberi* faj e szükséges fegyelmezésen ment keresztül, Isten a megfelelő időben elküldte az Ő Fiát, hogy megváltsa őket; és hogy míg az emberiség tömegei nem ismerték fel a Megváltót az Ő alázatosságában, és nem akarták elhinni, hogy az Úr Felkentje **így** jött el az ő megmentésükre, mégis ezen elmúlt korszakok alatt Isten kiválasztott két osztályt azok közül, akiknek szívük Istené volt, és akik elhitték az Ő ígéreteit, hogy részesüljenek az Ő Királyságának méltóságában – abban a megtiszteltetésében, hogy részt vesznek isteni terv kivitelezésében. Ez a két kiválasztott csoport, amint láttuk, az Isten Királyságának két szakaszát fogja képezni. A prófétáktól megtudtuk, hogy ez a királyság hamarosan fel lesz állítva a földön, és hogy annak bölcs és igazságos igazgatása alatt a föld minden nemzetsége meg lesz áldva a legkedvezőbb körülményekkel annak bizonyítására, hogy méltók az örök életre; *megtudtuk* hogy a Krisztus drága vérére való megváltásuk eredményeként megnyílik a szentség nagyszerű útja, hogy az Úr megváltottjai (az egész emberiség – Zsidók 2: 9) jár hassanak rajta, hogy ez egy közfőút lesz, viszonylag könnyebbé téve mindazok számára, akik komolyan tisztává és szentté akarnak válni, valamint hogy minden botránykő és minden csapda, megtevesztés, és verem el lesz távolítva róla, és áldottak lesznek mindazok, akik felmennek rajta a tökéletesség és az örök élet felé.

Nyilvánvaló, hogy ez az ítélet, vagy uralkodás nem kezdődhetett el, míg Krisztus – Akit Jehova kijelölt a világ Bírójának, vagy Uralkodójának – ismét el nem jött, nem *azért*, hogy ismét megalázkodjon, hanem nagy hatalomban és dicsőségben: nem azért, hogy ismét megváltsa a világot hanem, hogy igazságban megítélje [uralja] a világot. Egy vizsgálat semmiképpen sem kezdődhet el, ameddig a bíró nem foglalja el helyét a bírói székben és ameddig a bíróság nem ül össze a megszabott időben, habár azelőtt nagy előkészületi munka folyhatott. Akkor a Király odaül a dicsősége trónjára, és összegyűjtenek eléje minden népet és

megítéli őket abban a korszakban a cselekedeteik szerint, kinyitván a Szentírás könyveit és megtöltve a földet az Úr ismeretével. És mindazon kegyelem és támogatás alatt *tanúsított* magatartásuk szerint Ő elhatározza, hogy közülük ki méltó az örök életre a dicsőségnek és örömnnek elkövetkező korszakaiban. (Máté 25: 31; Jel. 20: 11-13)

Ekképpen láttuk, hogy a Messiás második eljövetele, *avégett* hogy felállítsa az Ő Királyságát a földön, egy olyan esemény, melyben az emberek minden osztálya reményt helyezhet, egy olyan esemény, amit ha teljesen megértene, örömet és boldogságot hoz minden szívnek. Ez az a nap, melyben az Úr felszentelt szentjei „kicsiny nyájának” van a legnagyobb oka örövendeni. Ez az a boldog nap, amikor az eljegyzett, szűz Egyház örömmel Menyasszonnyá, a Bárány feleségévé válik, amikor a pusztából jön Szerelmese karjára támaszkodva, és belépik az Ő dicsőséges örökségébe. Ez az a nap, amikor az igazi Egyház, az ő Fejével megdicsőítve, isteni tekintéllyel és hatalommal lesz felruházva, és elkezd a nagy munkát a világ számára, amelynek eredményeként minden dolog teljesen helyre lesz állítva. Ez egy örömteli nap lesz a világ számára is, amikor a nagy ellenség meg lesz kötözve, amikor össze lesznek töretve az emberi fajt hatezer éven át *fogva* tartó béklyók, és az Úr ismerete betölti a földet, mint ahogy a vizek a tengert beborítják.

E dolgok ismerete és a bizonyítékok, hogy mindezek közel vannak, épp az ajtó előtt, mindenkre erős hatással kell legyen, de főképpen Istennek felszentelt gyermekein, akik az isteni természet jutalmát keresik. Arra buzdítjuk őket, hogy míg felemelik fejüket és örülnek tudván, hogy az ő szabadulásuk közel van, tegyenek félre minden terhet és akadályt, és türelmesen fussák meg a pályát, amelyen elindultak. Fordítsátok el tekinteteiteket önmagatokról és a saját, elkerülhetetlen gyengeségeitekről és tökéletlenségeitekről tudván azt, hogy az ilyen gyengeségek teljesen el vannak fedezve Urunk Jézus Krisztus által adott váltságdíj érdemeivel, és hogy áldozataitok és önmegtagadásaitok elfogadhatóak Isten számára a

Megváltónk és Urunk által – és csakis ekképpen. Ne felejtjük el, hogy az az elegendő erő, amit Isten megígért nekünk, és amelynek használata által „győzedelmesek” lehetünk, az Ő Igéjében van biztosítva. Ez egy olyan erő, mely az Ő jellemének és terveinek **ismeretéből** származik, valamint azon feltételeknek **ismeretéből**, amelyek alapján részesedhetünk belőlük. Ekképpen fejezi ki magát Péter, mondván: „Kegyelem és békesség adassék néktek bőségesen az Istennek és a mi Urunknak, Jézusnak **megismerésében**. Az Ő isteni ereje megajándékozott minket mindazzal, ami az életre és a kegyességre való, **azáltal, hogy megismertük** Őt, Aki saját dicsőségével és erejével hívott el minket. Rendkívül nagy és értékes ígéretek kaptunk, hogy **EZEK ÁLTAL** részeseivé legyetek az isteni természetnek.” (2 Péter 1: 2-4)

De ennek az ismeretnek és ennek az erőnek megszerzésére, amellyel Isten ekképpen akar ellátni mindenkit, aki a mennyei jutalomért fut, bizonyosan próbára lesz téve a felszentelődési fogadalmatok őszintesége. Az Úrnak szenteltétek minden időtöket, minden talentumotokat; most a kérdés az, hogy mennyit adtok? Hajlandók vagytok-e még mindig a felszentelődési szövetségetek alapján mindent feladni? – lemondani saját terveitekről és módszereitekről, valamint önmagatok és a mások elméleteiről, hogy elfogadjátok Istennek tervét, módját és idejét az Ő nagy munkájának végzéséhez? Hajlandók vagytok-e ezt megtenni a földi barátságaitok és a társadalmi kapcsolataitok árán? Hajlandók vagytok-e a más dolgokra szánt időtöket arra fordítani, hogy megvizsgáljátok ezeket a dicsőséges témákat, melyek annyira felbátorítják az igazán felszenteltek szívét, annak biztos tudatában, hogy ez a ti önmegtagadásotokat igényli? Ha nincs minden felszentelve, vagy ha csak a felére gondoltatok, amikor mindent odaadtatok az Úrnak, akkor sajnálni fogjátok a szükséges időt és erőfeszítést az Ő Igéjének, mint elrejtett kincsnek kutatásához, hogy ezáltal megszerezze a hitnek a jelenben (a Millennium hajnalán) várható minden próbájához szükséges erőt, melyek minden más időnél többet *vesznek igénybe*.

De ne gondoljátok, hogy az odaadás *csak* ehhez a tanulmányozáshoz szükséges időnek és erőnek ráfordításával végződik: nem *ennyiből áll*. Az önfeláldozások őszintesége teljesen próbára lesz téve, és méltóknak, vagy méltatlanoknak fogtok bizonyulni arra, hogy tagjai legyetek a „kicsiny nyájnak”, a győzedelmes Egyháznak, amely megkapja a Királyság kitüntetését. Ha gondot fordítotok az Isten Igéjére, és ha annak igazságát egy jó, becsületes és felszentelt szívbe fogadjátok, egy olyan szeretetet fogan Isten iránt és az Ő terve iránt, és egy olyan vágyat a jó hírnek továbbadására, az Evangélium prédikálására, hogy attól kezdve az lesz az élet minden figyelmet lekötő témája; és ez nem csak **szellemben** választ el a világtól és a sok névleges kereszténytől, hanem a teljes elváláshoz vezet. Ők különösöknek fognak tartani benneteket és *kiközösítenek* társaságukból, megvetnek titeket és a Krisztusért bolondoknak fognak tartani, mert nem ismernek bennünket, ahogy nem ismerték az Urat. (2 Kor. 4: 8-10; Lukács 6: 22; 1 János 3: 1; 1 Kor. 3: 18)

Készek vagytok folytatni az Úr megismerését rossz és jó hírnév által egyaránt? Készek vagytok mindent elhagyni, hogy kövessétek az Ő Igéje általi vezetését, hogy figyelmen kívül hagyjátok a barátaitok kívánságait és saját vágyaitokat? Remélhetőleg sok felszentelt, akik e kötetet olvassák, annyira fellelkesülhetnek a szellem megújult buzgóságára az isteni terv világosabb megértése révén, hogy képesek lesznek így szólni: „Isten kegyelméből folytatni fogom, hogy megismerjem, és hogy szolgáljam az Urat bármilyen áldozatot is követelne ez”. Mint a nemes Béreabeliek (Csel. 17: 11), ők is szorgalmasan lássanak hozzá, hogy ellenőrizzék az előző oldalakon bemutatottakat. Ne az egymásnak ellentmondó, emberi hagyományok és hitvallások fényében vizsgálják meg, hanem az egyedül helyes és isteni jóváhagyással bíró szabvánnyal – Istennek Igéjével. Azért idéztünk oly sok Igét, hogy megkönnyítsünk egy ilyen vizsgálatot.

Hasztalan próbálkozás lenne az itt bemutatott isteni tervet összhangba hozni azokkal az eszmékkel, melyeket korábban a

Szentírással egyezőnek képzeltek és tartottak, de amelyek nem bizonyultak olyanoknak. Megfigyelhető, hogy az isteni terv teljes és összhangban van önmagával minden részletében, és hogy tökéletes összhangban van azzal a jellemvonással, melyet a Szentírás tulajdonít a nagy Szerzőjének. Ez a bölcsesség, igazság, szeretet és hatalom csodálatos bemutatása. Önmagában hordozza az emberfeletti tervezés bizonyítékát, amely meghaladja az emberi találékonyság erejét és majdnem az emberi felfogóképességét is.

Kétségtelenül, a különböző pontokra vonatkozóan kérdések fognak feltevődni, megoldást kérve az itt bemutatott terv szerint. Egy gondos és figyelmes bibliatanulmányozás e kérdések közül sokra rögtön választ ad; és mindenkinek bizalommal mondhatjuk, hogy egy feltett kérdés mellett sem kell elmenni egy kielégítő, az itt bemutatott nézetekkel teljesen összhangban lévő, válasz nélkül. A következő kötetek bővebben kifejtik ennek az egy tervnek a különböző ágazatait, minden lépésnél feltárva azt az egyedülálló összhangot, amellyel egyedül csak az **igazság** dicsekedhet. Tudni kell, hogy egy teológiai rendszer sem állította, de meg sem próbálta, hogy önmagában összhangba hozzon **minden** bibliai kijelentést; mégis, e nézetekhez nem lehet ennél kisebb követelményünk. Ez az összhang, nem csak a Bibliával, hanem az isteni jellemvonásokkal és a megszentelt, józan ésszel meg kellett már ragadja a lelkiismeretes olvasó figyelmét, és áhítattal, valamint reménnyel és bizalommal *kellett* eltöltse. Valóban csodálatos, mégis éppen ez az, amit el kell várjunk az **IGAZSÁGTÓL** és az Isten végtelenül bölcs és jótékony tervétől.

Míg a Biblia ebből a szempontból így megnyílik és csodálatos dolgokat tár fel (Zsoltár 119: 18), a jelenlegi nap világossága a különböző emberi hitvallásokat és hagyományokat ellentétes módon érinti. Azokat még a tisztelői is tökéletlenekként és torzultakként ismerik fel, és emiatt nagymértékben figyelmen kívül hagyják; habár még fenntartják, ritkán tanulmányozzák azokat, éppen a szégyen miatt. Az a szégyen, ami ezekhez a hitvallásokhoz és

hagyományokhoz tapad, a Bibliára is kiterjed, melyről azt feltételezik, hogy ezeket a gondolati torzultságokat fenntartja, mint isteni eredetűeket. Ebből ered az a szabadság, mellyel a különböző, úgynevezett, haladó gondolkodó el kezdte tagadni a Biblia különböző részeit, mint nézeteikkel nem egyezőket. Milyen feltűnő, tehát, az Isten gondviselése, mellyel éppen ebben az időben nyitja fel gyermekei előtt ezt a valóban dicsőséges és összhangzó tervet – egy olyan tervet, mely nem vet el, hanem összhangba hozza az Ő Igéjének minden részét és tételét. Az Igazság, amikor időszerűvé válik, **táplálékká** válik a hit háznépének, hogy fejlődhessenek általa. (Máté 24: 45) Bárki kapcsolatba kerül az igazsággal, felismerve annak jellegét, felelőssé válik iránta. Vagy el kell azt fogadja, és annak megfelelően eljárnia, vagy el kell utasítsa és megvesse. Figyelmen kívül hagyva azt, nem mentesít a felelősség alól. Ha mi magunk elfogadjuk azt, akkor felelősek is vagyunk **IRÁNTA**, mert az a hitháza **EGÉSZ** népének szól; bárki is kapja, adósává válik, és ha hűséges sáfár, tovább kell adja Isten családjá többi tagjának. Ragyogtassátok a világosságotokat! Ha az ismét sötétséggé válik, mily nagy lesz a sötétség! Emeljétek fel a világosságot! Emeljetek zászlót a népnek!

AZ ISTENI SZÖVÉS

Lásd, a rejtett Takácsot
Fenn a Mennyben – szövőszékét meg itt lenn;
Lábítója le-fel jár,
Szövedékként a világ sötét korszakait használja,
Felvetőként királyokat meg bölcseket,
Előkelőket és apródjaikat